

Wspólnota to zobowiązanie

PODSUMOWANIE KONFERENCJI

1. Przymierze jest środkiem, poprzez który Bóg chce związać się z człowiekiem i wezwać go do bliższej relacji ze Sobą. Nasze Wspólnoty nawiązują do biblijnej idei przymierza.
2. Przymierze to relacja międzyosobowa w formie zobowiązań z ustaleniem trwałości więzi.
3. W STARYM TESTAMENCIE spotykamy określenie "berît". Słowo to tłumaczone jest jako „przymierze” albo „zobowiązanie”, bądź „przysięga” i wyraża obietnicę lub uroczyste zapewnienie.
4. Pierwszym przymierzem było przymierze z Noem po potopie. (Rdz 9, 1-17). To przymierze rozpoczęło epokę Starego Przymierza (przed Chrystusem). Kolejnym stało się przymierze z Abrahamem (Rdz 15, 7-20; 17, 1-26), Izaakiem i Jakubem (Rdz 26, 3-5; Rdz 28, 13-15). Później przymierze Synajskie – Prawa czyli Tory (Wj 19 i 20; Pwt 24). Zdarzały się też dodatkowe przymierza: z Lewitami i rodem Dawida.
5. Przymierze jest budowane po to, aby doświadczać dobrodziejstw wynikających z niego. Strony określają swoje zobowiązania i deklarują, że będą je wypełniać. Tak więc przymierze łączy się ze zobowiązaniami. Zobowiązaniem Boga była rahamîm, czyli miłosierna miłość. Natomiast zobowiązaniem człowieka była hesed, czyli uległa wierność.
6. W NOWYM TESTAMENCIE przymierze ustalone jest na nowych podstawach – w osobie Jezusa Chrystusa. Krew Chrystusa jest fundamentem „nowego przymierza” (Łk 22, 20; 1Kor 11, 25). Jest to więc przymierze przypieczętowane krwią, podobnie jak poprzednie, ale już nie krwią zwierząt, lecz krwią Chrystusa, przelaną dla naszego odkupienia (Hbr 9, 12).
7. W Listach Pawłowych „nowe przymierze” ma podwójny wymiar – wertykalnego zjednoczenia z Panem (1Kor 10, 16) i horyzontalnego zjednoczenia chrześcijan w „jednym ciele” (1Kor 10, 17). Pierwsi chrześcijanie kontynuują ideę przymierza, którą Bóg zapoczątkował wobec Narodu Wybranego, aby być „królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bogu na własność przeznaczonym” (1P2, 9).
8. Jako członkowie Kościoła katolickiego także jesteśmy w swojego rodzaju przymierzu: mamy m.in. zobowiązania wynikające z przykazań Bożych i kościelnych. W zamian mamy m.in. pewność kroczenia na drodze ku zbawieniu oraz dostęp do sakramentów, wsparcie duchowe czy nawet materialne.
9. Podstawą istnienia wspólnoty nie mogą być rozbudzone uczucia religijne ani jakieś porywy czy sporadyczne akcje. Trwałym podłożem może natomiast stać się przymierze.
10. Przymierze jest najpierw z Bogiem, ale także z innymi członkami wspólnoty. Są to zobowiązania względem siebie, aby móc liczyć jeden na drugiego, ale także zobowiązanie do wspólnego stylu życia oraz gotowość do weryfikacji mojego życia w rozmowach braterskich (skrutyniach).
11. Owocem przymierza powinny być: • stałość i przetrwanie wspólnot • szansa na trwały owoc • jasność wizji i oczekiwań • wysoki poziom życia duchowego członków wspólnot.
12. Osoba staje się członkiem wspólnoty przymierza, kiedy zobowiązania podejmuje publicznie.

DZIELENIE

- Co dzieje się w waszej rodzinie? Co dzieje się u Ciebie?
- Jakich doświadczyłem owoców, a jakich ciężarów żyjąc we wspólnotie CdR?
- Czy znam wzór życia CdR i staram się go wcielać w życie?
- Które wymagania stawiane we wspólnocie trudno mi zaakceptować? Dlaczego?
- Na ile publiczne zobowiązanie do miłości i wierności może pomóc w życiu osobistym?
- Co myślę o rozmowach braterskich?